

Valentijn Dhaenens / SKaGeN & KVS

HET POLITIEKE BEEST ONTHULD

ONBEZONGEN

KVS
KVS CREATION

ONBEZONGEN

KARAKTERSCHETS VAN DE HOMO POLITICUS

*"Show me a hero and I
will write you a tragedy"*

- F. Scott Fitzgerald

Het talent van politici is ook hun ondergang. Want het is telkens weer hun drive die hen te ver doet gaan, hun karaktersterkte die hen de voeling met de realiteit doet verliezen, hun aanpassingsvermogen dat hen het verwijt oplevert onbetrouwbaar, fake te zijn. Valentijn Dhaenens, die eerder DegrotemonD en DeKleineOorloG maakte, schaarde zich rond de tafel met politiek woordvoerder en speechschrijver Vincent Stuer, om een stuk te maken dat, zonder leedvermaak maar met mededogen, de op- en neergang van een westerse politicus schetst.

2 april 2015. Vincent Stuer schrijft een brief aan Valentijn Dhaenens waarin hij hem voorstelt om een theaterstuk te maken over de opkomst en de ondergang van een hedendaagse politicus. "Ik was ondersteboven van *DeGroteMond*, en merkte in Valentijns voorstelling een fascinatie met macht — met name de macht van het woord — die ik deel. De paradoxen ervan: de charme van grote politici, die ons overtuigt hen macht te geven terwijl niets zo vaag en dus gevaarlijk is als charme. De verschroeiende energie die je nodig hebt om het te maken in de politiek, en die gedoemd is om hen ook zelf op te branden. De eenzaamheid van politici in

een over-sociale wereld, vol medewerkers en meetings en media en ga zo maar door. Die eeuwige zoektocht naar authenticiteit, die op zich een contradictie is. Waarom doe je dat, in de politiek stappen? Daar wou ik een genuanceerd en realistisch beeld van geven."

Valentijn Dhaenens hoefde niet lang na te denken: "Voor mij lag een soort liefdesbrief. Alleen was het voorwerp van die liefde niet de lezer of de schrijver, maar het politieke beest als fenomeen door de tijden heen. Vincent Stuer bood mij de kans de politieke wereld van binnenuit te leren kennen. Hij is een wandelende politieke encyclopedie die al mijn politieke fascinaties historisch kan duiden met spannende voorbeelden. Zijn opmerkzaamheid voor parallellen tussen grote historische figuren verschaft mij nieuwe inzichten in de psyche van de homo politicus. Daarmee ben ik aan de slag gegaan."

Twee jaar later is *Onbezongen*, de nieuwe productie van KVS en SKaGeN, een feit. Het stuk schetst het portret van de homo politicus. Niet de onbeholpen politicus van *Yes, Minister*, de geïdealiseerde machine uit *The West Wing*, het eenzame kwaadaardige genie van *House of Cards* of de has-been uit *Revue Ravage*. Geen eenduidige karikatuur, maar een gelaagde collage waarin de focus ligt op de veelal irrationele redenen voor die honger naar macht.

Reserveer je gratis ticket bij inge.jooris@kvs.be of korneel@skagen.be.

BRIEF VAN VINCENT STUER AAN VALENTIJN DHAENENS

Van: Vincent Stuer

Aan: Valentijn Dhaenens

* * *

Mechelen, 2 april 2015

Beste Valentijn,

Ik wil jou overtuigen een stuk te maken op basis van een tekst die ik aan het schrijven ben met als werktitel ***Onbezongen - Karakterschets van de homo politicus***, omdat zowel de thematiek als de methode volgens mij aansluiten bij jouw eerdere werk.

Je zou het kunnen opvatten als een drieluik: waar ***DegrotemonD*** peilde naar de kracht van de toespraak en onze behoefte aan leiderschap, en ***DeKleineOorloG*** de kleinmenselijke gevolgen daarvan omschreef, gaat dit stuk weer naar het begin: waarom hebben leiders zelf zo'n ***drang naar macht*** - a fortiori in een democratie, waar persoonlijke macht een zeer relatief begrip is en politici, om hogerop te komen, zich vaak net ondergeschikt moeten maken aan de eisen van kiezers, media, partijen of belangengroepen - en waarom gaat iemand in godsnaam ***op zoek naar erkenning*** in een stiel die als de meest onpopulaire ooit bekend staat?

Ik loop zelf zo'n 15 jaar in de politiek rond als woordvoerder, eerst van (Open) VLD en daarna op Buitenlandse Zaken, later als kabinetslid bij de Europese Commissie en uiteindelijk als speechwriter van Barroso. Posities die me toegelaten hebben macht en machthebbers van nabij te bestuderen. Intussen ben ik al minstens even lang bezeten door politieke geschiedenis en biografieën. Die twee dingen ben ik aan het verwerken in een stuk dat een realistisch beeld moet geven van politiek en politici: hoe zien ze zichzelf, hoe spreken ze over zichzelf en anderen, hoe gaan ze om met medewerkers, partij en media, met voor- en tegenstanders ... en wat zegt dat over waarom ze aan politiek doen? Een veel evenwichtiger en dubbelzinniger beeld dan doorgaans geschetst wordt.

Want terwijl in politieke literatuur/film meestal alleen de Machiavelli-kant van politiek aan bod komt (van de onbeholpen politicus in ***Yes, Minister*** en de geïdealiseerde machine van ***West Wing*** tot het eenzame kwaadaardige genie van ***House of Cards*** of de ***has been*** uit ***Revue Ravage***), dus de ***hyperrealistische manier*** waarop met macht omgesprongen wordt, moet dit de focus op Freud leggen: de meestal ***irrationele reden waarom*** men persoonlijke 'macht' zoekt.

Waarom geen boek?

Politiek is theater - niet in cliché-zin maar in de positieve zin. Politiek gaat over omgaan met mensen: een congreszaal vol verwachtingen; de schrik en de kick van de man die dat podium op moet; een man die naar zichzelf kijkt op televisie en wil dat het goed is; die via zijn medewerkers op zichzelf inpraat tot hij *weet* dat het goed was; lawaai en pijnlijke stiltes; bonhomie en paranoia; het pure plezier van het politieke spel ...

Yasmina Reza over Sarkozy: 'Hij herhaalt de zin voor diegenen die hij niet hoeft te overtuigen, hij is gelukkig, hij herhaalt de woorden terwijl hij een ander overhemd aantrekt, nog vol ongelof, als een kind in afwachting van een zoveelste blijk van instemming.'

Het gevoel van macht over mensen - individueel en collectief, macht over vrouwen en vooral macht over jezelf - is in een democratie vaak surrogaat voor echte macht: als je dat gevoel niet in beeld kan brengen, kan laten horen en voelen, krijg je het wezen van de politiek niet opgeroepen.

Een monoloog is daarvoor ideaal: tot de hoofdbezigheden van de doorsnee politicus behoren immers het bespreken van andere politici, het bekijken van zichzelf op televisie, het analyseren van kranten en journalisten... De homo politicus in constant in tweespraak met zichzelf, met de wereld als spiegel. Dat kan je alleen op een podium tot leven wekken.

* * *

Premisse: het talent van de politicus is ook zijn ondergang

Lord Randolph Churchill 'did not have the priceless attribute possessed by his son and other public men of being able to relax from politics in some other occupation. His conversation tended to be almost entirely 'shop'. Thus he drove himself on, and a source of real strength - and, indeed the secret of his success - became in the long run a serious deficiency.'

Want het zijn net de noodzakelijke kwaliteiten van een prototypische politicus - een mateloze en vaak onweerstaanbare gedrevenheid en een natuurtalent om op mensen in te spelen - die hem uiteindelijk vaak zijn doel voorbij doen schieten en onbetrouwbaar maken.

De weinige keren dat er toch over de psychologie van een politicus geschreven wordt, keert dat thema telkens terug: bij Nixon (zoals in de biografie *Alone in the White House* of in de film van Oliver Stone).

Maar ook bij Woodrow Wilson, die de bedenkelijke eer had zijn biografie geschreven te zien door Sigmund Freud zelf, waarin de toon meteen gezet was:

'Fools, visionaries, sufferers from delusions, neurotics and lunatics have played great roles at all times in the history of mankind ... They have been able to accomplish such achievements on the one hand through the help of the intact portion of their personalities, that is to say in spite of their abnormalities; but on the other hand it is often precisely the pathological traits of their characters, the onesidedness of their development, the abnormal strengthening of certain desires, the uncritical and unrestrained abandonment to a single aim, which give them the power to drag others after them and to overcome the resistance of the world.'

Die dubbelzinnigheid lijkt veel meer voor te komen dan Freud of een extreem geval in extreme omstandigheden

als Nixon doet vermoeden: Lucy Ironmongers beschreef in *The Fiery Chariot* hoe, van alle Britse premiers tussen 1809 en WOII, driekwart op jonge leeftijd een of meerdere ouders verloren was, tegenover een maatschappelijk gemiddelde van minder dan 1 op 10. Het gevolg was een abnormale gevoeligheid, de neiging zich af te zonderen, een gereserveerdheid en een obsessieve nood aan liefde, goedkeuring en onvoorwaardelijke steun. Andere gezamenlijke eigenschappen waren roekeloosheid en geloof in het bovennatuurlijke.

Ook op andere manieren blijkt de vaderfiguur bij toekomstige toppolitici opvallend vaak tekort te schieten: ofwel is hij onbekend (Clinton), afwezig (Obama, Sarkozy) of kil en onbereikbaar (Churchill, Mitterand, Bush, Nixon); gaat zijn voorkeur duidelijk naar de oudere broer uit (Kennedy, Bush); wordt hij gevelde door ziekte (Blair, Chamberlain, Pitt) of drank (Reagan, Clintons of Obama's stiefvader), of nog veel erger: valt hij ook politiek in ongenade (Johnson, Churchill, Bush). De toppoliticus die in een warme, conventionele thuis opgroeit lijkt een uitzondering.

'*Show me a hero and I will write you a tragedy*' (F. Scott Fitzgerald). In dit geval lijkt ze al geschreven: Ironmonger noemt het een *Phaetoncomplex*, naar de Griekse mythe van de zoon van een zonnegod die uit prestatiedrang tegenover zijn vader per se met diens zonnewagen wil rijden, faalt en door Zeus neergebliksemd wordt. De 'onzuivere' of onzekere zoon *moet* succesvol zijn om het verleden te overstijgen.

'No matter what someone thought, Lyndon Johnson would agree with him - would be there ahead of him, in fact. He could follow someone's mind around, and figure out where it was going and beat it there.'

Het zorgt voor eigenschappen die in de politiek bijzonder goed van pas komen: een monomane gedrevenheid, de flexibiliteit om je doel met welke middelen dan ook te bereiken, een talent om mensen te lezen en erop in te spelen, kracht en soepelheid, de gave jezelf weg te kunnen cijferen alleen maar om jezelf te promoten ...

Ook acteren en zelfs imiteren blijkt een talent van veel politici - iets wat uitdrukkelijk terugkomt in beschrijvingen van oa. Lyndon Johnson, Blair, Lloyd George, Kennedy, Kissinger en uiteraard Reagan. Het is een aangeleerd en meestal ook bijzonder aantrekkelijk talent - het maakt deel uit van hun charisma verschillende rollen te kunnen spelen bij verschillende gelegenheden - maar geeft hen vaak ook iets onwerelds, onbetrouwbaar. Daarin zit hem nu net het pijnlijke voor een politicus: we eisen dat ze presteren op podium en voor de camera's - geen steken laten vallen - dat elk van ons zich in hen herkent. Maar tezelfdertijd willen we dat ze 'echt' zijn - dus geen rol spelen - vooral zichzelf zijn.

Interview met Hans Wiegel: 'U bent echt een rol in uw eigen toneelstuk' 'Ik heb hem ook zelf geschreven!' 'U heeft het hele stuk en alle rollen zelf geschreven!'

Moeten politici überhaupt wel kunnen acteren? En is wat kiezers, peilingen, partijmilitanten, media en de logica van het politieke spel vereisen van onze politici niet vaak ook paradoxaal?

Want het is telkens opnieuw hun *drive* die hen uiteindelijk te ver doet gaan, hun karaktersterkte die hen de voeling met de realiteit doet verliezen, hun charisma dat haar doel voorbij schiet, hun aanpassingsvermogen dat hen het verwijt bezorgt onbetrouwbaar, *fake* te zijn.

En het oordeel van de kiezer is bikkelhard: uit wetenschappelijk onderzoek bleek dat mensen na het zien van 10 seconden puur beeldmateriaal uit televisiedebatten in 2 op de 3 gevallen correct konden raden wie verkiezingen zou winnen. De resultaten werden bovendien sléchter als er geluid bij te horen was, of als ze de tijd kregen eerst

na te denken. En het geldt zelfs voor Mexicaanse of Bulgaarse verkiezingskandidaten, krullen en snorren en ouderwetse brillen inbegrepen.

Mensen doorzien politici dus - net wat velen onder hen vrezen. Het resultaat, voor politici die in hun publieke rol op zoek zijn naar houvast, is angst, frustratie en niet zelden paranoia.

* * *

Natuurlijk voldoen de meeste politici niet aan dat karikaturale beeld in die mate dat een Nixon, Sarkozy of Bush dat doen, maar je vindt wel opvallend veel gezamenlijke eigenschappen terug bij toppolitici, steeds terugkerende talenten en gebreken bij zij die top bereiken, dezelfde persoonlijke onzekerheid, onrust of rancune die publiek om een antwoord zoekt. En ook zij die daar net niét in slagen - uit gebrek aan charisma, uit onbuigzaamheid, intellectuele eerlijkheid of zwakheid - lijken telkens op elkaar.

Asquith 'remained a formidable politician... Others might despair at his methods but he remained satisfied with them, and they were certainly effective for some purposes, above all for the purpose of keeping him in office'.

Al jaren verzamel ik daar materiaal over, met als voorlopige resultaat dat ik nu een document heb van zo'n 100 blz. met citaten en anecdoten van en over: Asquith, Balfour, Bismarck, Blair, Brown, Bush, Butler, Chamberlain, Chirac, Churchill, Clemenceau, Clinton, Cools, Curzon, De Gaulle, Di Rupo, Disraeli, Gladstone, Gore, Hoover, Johnson, Kennedy, Kohl, Lincoln, Lloyd George, Macmillan, Martens, Melkert, Michel, Milliband, Mitterand, Parnell, Peel, Pitt, Reagan, Renzi, Romney, Roosevelt, Sarkozy, Smith, Stevenson, Talleyrand, Thatcher, Tindemans, Wiegel, Wilson, en Haile Selassie - 'The Emperor' uit het schitterende boek van Ryszard Kapushinski. Om te beginnen.

Bedoeling is daar een compositie van te maken, een echo van de grote figuren die door hun uitstraling al hun paradoxen, hun tekortkomingen en hun brute machtsspel moeiteloos weten te overstijgen (bvb. Kennedy, Mitterand, Clinton, Roosevelt, Verhofstadt). Het schrikbeeld is het type dat 'het' gewoon niet heeft, die ondanks al zijn talent en ambitie en verwezenlijkingen gedoemd is de eeuwige tweede man te blijven (Brown, Dewael, Nixon, Curzon, Chamberlain).

En in het midden staat de spreker terwijl die de macht probeert over te nemen, die zelfs steeds minder weet hoe sterk zijn politieke personage is, en ondertussen het verhaal vertelt van zijn politieke leven waarbij de belangrijkste elementen in scène gebracht worden - interviews, een partijcongres, verkiezingscampagnes, de onvermijdelijke tegenslagen, de chaos, de eenzaamheid en de inge oefende overwinningsspeech.

* * *

Jij kan natuurlijk pas iets zeggen als je de definitieve tekst voor je krijgt, dus ik vraag jou ook niets, alleen: denk er eens over na, lees met dit in het achterhoofd de briljante biografie van Lyndon B. Johnson, als je tijd hebt, en stel je de vraag of je met zulk materiaal geen boeiende voorstelling kan maken. De rest zien we dan later wel.

Veel groeten,
Vincent

**"As with most actors,
maybe any resemblance
between politicians
and their roles is
purely accidental."**

- Arthur Miller,
Politics and the Art of Acting

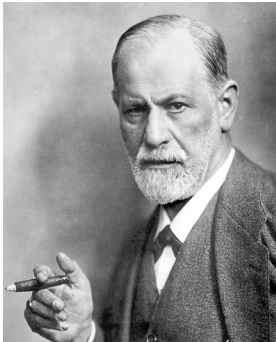
**"If not a great man,
he is at least a great poster."**

- Margot Asquith (1864-1945)

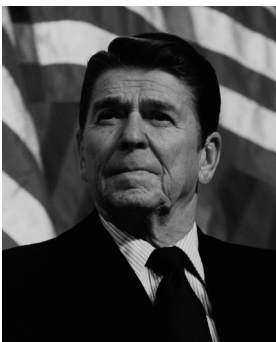
**"There are two ways by
which a backbencher may
make his reputation:
one is to defend an
indefensible action of
your own side; the other is
to attack your own side."**

- Winston Churchill

**"Fools, visionaries, sufferers from delusions, neurotics and lunatics
have played great roles at all times in the history of mankind ...
It is often precisely the pathological traits of their characters,
the onesidedness of their development, the uncritical and
unrestrained abandonment to a single aim, which give them the
power to drag others after them and to overcome the resistance of
the world."**

- Sigmund Freud

**U bent de enige acteur die ik ken die ooit verkozen is voor het hoogste
ambt. Heb je iets geleerd als acteur dat nuttig is gebleken als president?**

**Hmm, u brengt mij in de verleiding om een riskant antwoord te geven.
Maar ik ga het toch geven.**

Ga uw gang.

**Er zijn momenten geweest gedurende mijn ambt dat ik mij heb afgevraagd
hoe je dit soort werk kon doen als je niet een acteur was geweest.**

- Ronald Reagan

HET KARAKTER VAN POLITICI GEFILEERD DOOR KENNERS

Amerikaans campagnewatcher **Joe Klein** schreef: "Character is one of the most overused and under-analysed words in American politics. Let's attempt a simple definition: character is the intersection of beliefs and humanity. Beliefs are not policies: they are more fundamental than that - a coherent and accessible world view. And a convincing demonstration of humanity involves more than photo ops at the state fair: it always involves some form of spontaneity."

Schrijver **Arthur Miller** vergeleek politicus-zijn met de bijna onmogelijke kunst van het acteren: "The single most important characteristic a politician needs to display is *relaxed sincerity*."

Terwijl rust en oprechtheid niet meteen de hoofdkenmerken van de doorsnee politicus zijn. President **Lyndon B Johnson** vond: het enige wat telt is harder werken en verder gaan dan de tegenstander. Zijn motto: "If you do everything, you'll win."

Zoals over zijn voorganger **Franklin D. Roosevelt** gezegd werd: "A first class temperament compensated for a second class intellect."

Volgens **Machiavelli** is het lot een vrouw, "en omdat ze een vrouw is, staat ze vooral op goede voet met mannen die nog jong zijn, aangezien die minder voorzichtig en meer agressief zijn, en haar met meer brutaliteit naar hun hand durven zetten."

Maar jong zijn ondergraaft net het belangrijkste wat mensen in een staatsman zoeken. Dit is wat auteur (en aspirant-politicus) **Gore Vidal** zei over zijn jonge tegenstander **Jerry Brown**: "You need to have a character formed before you go into politics." (NB: geen van beide haalde het, waarna Brown op spirituele retraite vertrok, later wél verkozen werd en vandaag, op zijn tachtigste, nog steeds gouverneur is van California.)

Hoe aanstekelijk ongebreidelde energie ook is - **Mark Rutte** is volgens een collega "net een Duracel-konijntje" en volgens een medewerker "als kind in een vat met energy drink gevallen", en over **Nicolas Sarkozy** zei een psychiater: "overall zijn - het is een tweede natuur" - toch wekt ze weinig vertrouwen.

John F. Kennedy werd omschreven als "very impatient, addicted to excitement, living his life as if it were a race

against boredom. He was a man of soaring charm who believed that one-on-one he would always prevail." En de Britse premier **William E. Gladstone** zei over **Lord Randolph Churchill** (vader van): "It is sickening to think that a man of such utter scrupulousness and with such utter want of seriousness should be coming to the front of politics. A man to whom politics is a burlesque."

Het is net het spel van de politiek dat zo verslavend werkt. "L'aventure n'existe plus qu'au niveau des gouvernements," zei **Jacques Chirac** en de Britse eerste minister Harold Macmillan omschreef het als "the long adventure of politics, full of hard knocks but still a game more worth playing than any other."

Om dat spel te winnen, moet je vaak een andere gedaante aannemen. Tegen de populaire Nederlandse politicus **Hans Wiegel** merkte een interviewer ooit op: "U bent echt een rol in uw eigen toneelstuk," waarop Wiegel: "Ik heb het ook zelf geschreven!" - "U heeft het hele stuk en alle rollen zelf geschreven!" (Tot groot ongenoegen van zijn partij, die vaak slechts een bijrol toebedeeld kreeg.)

Geen wonder dat de politiek - net als het theater - vaak mensen aantrekt die volgens psycholoog **Oliver James** een "as if"-persoonlijkheid hebben: "*Paradoxically*, we may feel most real when pretending to be someone else, and even if we don't gravitate towards acting as an actual profession we still make a good actor. We live our lives as if playing ourselves, rather than feeling that is who we are."

Permanente onzekerheid is het gevolg. **Henry Kissinger** over **Richard Nixon**: "Nixon had set himself a goal beyond human capacity: to make himself over entirely. But the gods exacted a fearful price for this presumption. Nixon paid, first, the price of congenital insecurity. And ultimately he learned what the Greeks had known: that the worst punishment can be having one's wishes filled too completely."

Niets is verslavender dan een zaal vol applaus. **David Lloyd George** over **Winston Churchill**: "The applause of the House of Commons is the very breath of his nostrils. He is just like an actor. He likes the limelight and the approbation of the pit."

Redenen genoeg om een acteur als politicus het podium op te sturen.

BIOGRAFIEËN

Valentijn Dhaenens (Gent, 1976)

Valentijn Dhaenens is theater- en filmacteur en is lid van het KVS-ensemble. Hij studeerde in 2000 af als meester in de Dramatische Kunst aan het Conservatorium van Antwerpen, Toneel Dora Van der Groen. Hij is medeoprichter van het theatergezelschap SKaGeN. Hij was daarnaast te zien in voorstellingen van onder meer NTGent, KVS, Kaaitheater en Ontroerend Goed. Bij een breder publiek is Dhaenens bekend van film- en televisiewerk als *Meisje* (Dorothee Van Den Berghe), *Koning van de wereld* en *S.* (Guido Henderickx) *Mr. Nobody* (Jaco Dormael) *Copacabana* (Marc Fitoussi), *After Day* (Nico Leunen) en *De onbaatzuchtigen* (Koen Dejaegher). In *De helaasheid der dingen* (Felix Van Groeningen) speelt hij de rol van Gunther. Zijn doorbraak op de planken kwam er met *DegrotomonD*: een ode aan de redevoering. Daarna volgde de eveneens succesvolle monoloog *De Kleine Oorlog*. Beide SKaGeN-producties toeren wereldwijd. Vorig seizoen brak hij potten met *Domestica*, een voorstelling over eeuwen echtelijke strijd als metafoor voor de wereldse zucht naar strijd.

Vincent Stuer (Sint-Niklaas, 1975)

Als partijwoordvoerder, kabinetslid op buitenlandse zaken en bij de Europese Commissie, speechwriter van o.a. Karel De Gucht en José Manuel Barroso is Vincent Stuer kunnen doordringen tot diep in de wefels van de politiek. Die posities lieten hem toe macht en machthebbers van dichtbij te observeren en bestuderen. Daarnaast doorploegt Vincent al decennia obsessief politieke geschiedenissen en biografieën, met een indrukwekkend archief aan anekdotes en citaten tot gevolg. Eerder verscheen van hem *Kleinstaterij! De terugkeer van de natie en de afkeer van Europa* (Bezige Bij Antwerpen, 2014) en eind dit jaar verschijnt zijn essay *Curb your Idealism - The EU as seen from within*, gebaseerd op gesprekken met machthebbers in en rond de Europese Commissie.

© DANNY WILLEMS / KVS

[MEER INFO & BEELDMATERIAAL](#) INGE.JOORIS@KVS.BE

SPEL VALENTIJN DHAENENS **TEKST** VINCENT STUER **DRAMATURGIE** KRISTIN ROGGHE **PRODUCTIE** KVS & SKAGEN

- 📅 20 > 25.10.2017 📍 KVS BRUSSEL
- 📅 07 > 10.11.2017 📍 DE STUDIO ANTWERPEN
- 📅 14 > 18.11.2017 📍 NTGENT
- 📅 22.11.2017 📍 THEATER AAN HET VRIJTHOF (NL)
- 📅 08 > 09.12.2017 📍 DE BRAKKE GROND (NL)
- 📅 13.12.2017 📍 DE VELINX

- 📅 18.12.2017 📍 CC HASSELT
- 📅 13.01.2018 📍 CC DE WERF AALST
- 📅 16.01.2018 📍 CC SINT-NIKLAAS
- 📅 19.01.2018 📍 STADSSCHOUWBURG UTRECHT (NL)
- 📅 08.02.2018 📍 CC DE BROUCKERE TORHOUT
- 📅 10.02.2018 📍 CC BERCHEM